

*Sygn. akt XI W 6133/15*

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Syta

Protokolant: Karolina Szczęsna

Oskarżyciel publiczny K. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lipca 2015 roku w W.

w postępowaniu zwyczajnym

sprawy **A. K.**

syna A. i J.

urodzonego dnia (...) w W.

**obwinionego o to, że:**

w dniu 27 maja 2014r., o godz. 21:10 na ul. (...) przy ul. (...) w W. kierując pojazdem marki H. o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B – 33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h” i przekroczył dozwoloną prędkość o 26 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości (...)

tj. za wykroczenie z art. 92a kw

**orzeka**

I. obwinionego **A. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw skazuje go, a na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art.119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

*Sygn. akt XI W 6133/15*

## UZASADNIENIE

**Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 27 maja 2014 roku o godz. 21:10 na ul. (...) przy ul. (...) w W. zostało wykonane zdjęcie za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości (...) pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca

nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h” przekraczając dozwoloną prędkość o 26 km/h, czym dopuścił się popełnienia wykroczenia z art. 92a kw.

Na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, iż właścicielem w/w pojazdu jest A. K., do którego wysłano wezwanie wraz z formularzami oświadczeń o wyrażeniu zgody na ukaranie mandatem karnym za popełnienie wykroczenia z art. 92a kw, bądź do wskazania kierowcy, który prowadził pojazd w dniu popełnienia czynu oraz formularz oświadczenia o wyrażeniu zgody na przyjęcie mandatu karnego w przypadku niewskazania osoby kierującej pojazdem.

Następnie, na podstawie wizerunku otrzymanego z (...) (...) W. Delegatury (...) w dzielnicy Ś. potwierdzono, iż pojazdem marki H. o nr rej. (...) w dniu 27.05.14 r. na ul. (...) przy ul. (...) w W. kierował A. K..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- wyjaśnień obwinionego złożonych przed Sądem;
- notatek urzędowych (k. 1- 2, 19, 20, 21);
- zdjęcia z fotoradaru (k. 4);
- świadectwa legalizacji (k. 5);
- wezwania wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru (k. 6, 7);
- pisma obwinionego (k. 8);
- pisma z (...) W. (k. 10, 11).

Obwiniony A. K. na rozprawie w dniu 20 lipca 2015r. początkowo nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazał, iż nie miał możliwości wskazania osoby prowadzącej pojazd w czasie wskazanym we wniosku o ukaranie, gdyż nie otrzymał w trakcie postępowania wyjaśniającego od Straży Miejskiej zdjęcia z fotoradaru, natomiast pojazd, którego jest właścicielem użytkowany jest jeszcze przez dwie inne osoby (syna i żonę). Nadto wskazał, iż fotoradar, który zmierzył prędkość pojazdowi obwinionego skierowany jest zazwyczaj z kierunku Ż. w kierunku tunelu W.. Radar ten zdaniem obwinionego można jednak obrócić w kierunku Ż. i wtedy znajduje się on w odległości 100 metrów od wyjazdu tunelu. Dalej obwiniony wskazał, iż po wyjeździe z tunelu ustawiony jest znak ograniczenia prędkości do 50 km/h. Dalej, w odległości ok. 100 metrów usytuowany jest fotoradar. Za fotoradarem, w odległości ok. 15 metrów znajduje się znak ograniczenia prędkości do 70 km/h. Podał, iż w takiej sytuacji każdy kierowca, który widzi kolejny znak z ograniczeniem do 70 km/h przyspiesza. Zdaniem obwinionego usytuowanie fotoradaru w takim miejscu, nie służyło zapewnieniu bezpieczeństwa uczestnikom ruchu, lecz miało na celu „łupienie” obywateli. Obwiniony oświadczył również, że po zapoznaniu się ze zdjęciem z fotoradaru nie kwestionuje, że to on prowadził samochód w dniu 27.05.2014r. i to on znajduje się na tym zdjęciu.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Wyjaśnienia obwinionego A. K. Sąd uznał za wiarygodne w części, w jakiej nie kwestionował, że to on prowadził samochód w dniu 27.05.2014r. Znajdują one bowiem potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności w postaci zdjęcia z fotoradaru (k. 4). Sąd odmówił natomiast waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego w zakresie w jakim twierdził, że na etapie czynności wyjaśniających nie mógł wskazać osoby kierującej pojazdem. Zdaniem Sądu obwiniony mógł wskazać osobę kierującą jego samochodem w czasie wskazanym we wniosku o ukaranie, gdyż wezwanie od Straży Miejskiej zostało skierowane do obwinionego w krótkim czasie od daty zdarzenia i w ocenie Sądu umożliwiało mu ustalenie, kto w tym dniu użytkował samochód, nawet pomimo braku przesłania zdjęcia z wizerunkiem kierującego. Obwiniony miał zatem świadomość, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd. Zgodzić się natomiast należy z obwinionym, iż usytuowanie fotoradaru tuż przed

znakiem ograniczenia prędkości do 70 km/h mogło wprowadzać w błąd kierowców, jednakże sam obwiniony wskazał, iż po wyjeździe z tunelu W. znajdował się znak ograniczenia prędkości do 50 km/h, co jednoznacznie wskazywało na fakt, iż fotoradar mierzy prędkość zgodnie z ograniczeniem prędkości do 50 km/h.

Ponadto za podstawę dokonanych w przedmiotowej sprawie ustaleń faktycznych Sąd przyjął materiał dowodowy ujawniony w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatek urzędowych (k. 1-2, 19-21), zdjęcia z fotoradaru (k. 4), świadectwa legalizacji (k. 5), wezwania wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru (k. 6, 7), pisma obwinionego (k. 8) oraz pisma z (...) W. (k. 10, 11). Sąd uznał powyższe dokumenty za w pełni wiarygodne. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności, Sąd natomiast z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Przepis art. 92a kw stanowi, że kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny.

W okolicznościach sprawy niniejszej obwiniony A. K. nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h”.

W przedmiotowej sprawie obwiniony nie kwestionował, że to on znajduje się na zdjęciu z fotoradaru. Wskazywał natomiast, że samo usytuowanie znaków ograniczenia prędkości do 50 km/h i do 70 km/h oraz fotoradaru wprowadza w błąd i na pewno nie służy poprawie bezpieczeństwa. Obwiniony podał bowiem, iż widząc po wyjeździe z tunelu znak ograniczenia prędkości do 70 km/h każdy kierowca przyspiesza, a usytuowanie fotoradaru służy „łupieniu” kierowców. Zdjęcie dotyczące przekroczenia przez obwinionego dozwolonej prędkości o 26 km/h w dniu 27 maja 2014 roku zrobione zostało urządzeniem do pomiaru prędkości (...), co do którego wydane zostało aktualne świadectwo legalizacji. Materiały te nie budziły żadnych wątpliwości Sądu. Nie ma zatem żadnych podstaw, aby kwestionować działanie przedmiotowego urządzenia.

Obwiniony jest osobą pełnoletnią i nie zachodziły wątpliwości odnośnie jego poczytalności. W świetle zebranego materiału dowodowego jego wina nie budzi żadnych wątpliwości.

Biorąc pod uwagę całokształt materiału dowodowego, w szczególności oświadczenie obwinionego odnośnie prowadzenia pojazdu w dniu 27.05.2014r., Sąd nie miał wątpliwości, że obwiniony popełnił zarzucany mu czyn i skazując go za ten czyn wymierzył mu karę grzywny w wysokości 150 złotych. Wymierzając karę Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzeczona kara grzywny w wysokości 150 złotych w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów niniejszej sprawy. Przekroczenie prędkości przez obwinionego, choć nie było rażąco wysokie, mogło doprowadzić do powstania realnego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Liczba uczestników ruchu drogowego, zarówno poruszających się pojazdami mechanicznymi, jak również pieszych stale się zwiększa. Przestrzeganie zasad, jakie są wprowadzone, aby zredukować niebezpieczeństwo zdarzenia drogowego, w którym może dojść do realnego zagrożenia ludzkiego życia i zdrowia jest więc bardzo istotne, szczególnie w wielkich aglomeracjach miejskich, takich jak W.. Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił fakt, iż usytuowanie fotoradaru tuż przed znakiem ograniczenia prędkości do 70 km/h mogło w pewnym sensie wprowadzić w błąd kierowcę. W ocenie Sądu miało to wpływ na stopień zawinienia i stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego. Podkreślić jednak należy, iż znak ten był ustawiony za fotoradarem, który usytuowany był w strefie obowiązywania ograniczenia prędkości do 50 km/h, czego obwiniony, jako doświadczony kierowca, powinien być świadomy. Ponadto, ograniczenie widoczne na znaku obowiązuje od miejsca usytuowania znaku, a nie wcześniej, z czego również obwiniony powinien zdawać sobie sprawę jako osoba posiadająca prawo jazdy i stosować się do znaków drogowych. Wymierzona obwinionemu kara, zdaniem Sądu, będzie miała więc również pozytywny wpływ na kształtowanie właściwych postaw społecznych w omawianym zakresie. Ponadto, w ocenie Sądu, kara taka będzie możliwa do spełnienia przez obwinionego a jej wysokość nie jest nadmierna. Orzeczona kara spełni swoje cele zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim indywidualnej. Jest ona adekwatna do okoliczności przypisanego czynu i jego społecznej szkodliwości.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 30 (trzydziestu) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).